anda.“ Nenda se, kel otsekohhest meelt on, omma sûûd tundma ning tunnistama, pea kûl ärramoistab, mikspärrast tedda karristakse, ja önneks temmale, kui sest parrandamist pûab. Parrandamisseks joudis ka Lisole se uus pölli, mis sest aiast kätte tulli, kui kunninga proua kehrajaks olli sanud; töteggeminne, mis enne ennamist wasta meelt olli, joudis nûûd temmale römuks, ja üllepea olli temma, endise wasto arwata, head ossa tössisemaks läinud, mitte ükspäinis tö jure, waid ka hinge pärrast pûdis temma hoolt kanda ja kartis Jummalat, auustades. — Mitme aia pärrast sai Liso ka ommast emmast sannumed kätte. Emma kûl ep olnud nenda terwisse jures kui enne, agga römustas rahwa suust kuuldes, et tüttar peab ussin töteggia, ja kunninga proua temmaga hästi rahhul ollema. Emma iggatseb tütri jälle nähha sada, ja annab nou wahhest lubba palluda koio tulla. Liso himmo teggi ammo jo armsa emma kaela ümber hakkada, liati nûûd et kulis te-

da wahhest hâddalisse ollewad; küssis sepärrast kohhe üllewatia käest, mis temma kûl arwab, kas peaks kunninga proua lubba andma, et wahhest emma jure woôraks minna. Üllewatia kostis: Ei ussu minna mitte, et sedda lubba antakse; ep olle weel poolki aastat täis, et siin olled, ei tohhi minna ni pea sinno eest palwed tehha. Mis siis muud kui kannatada ja lotusest kinnipiddada, ehk Jummal aitab eddespiddi nou korda sata.

Kunninga proua olli üks wägga kallis hingeke; temma kaswatas omma kulloga paljo waesi lapsi, kedda issihonettes peti, koliti, ja sedda möda kui tuggewamaks said, ka mondasuggusse tôle juhhatati. Ka murretses kunninga proua mitme hâddalisse inimessele tööd ja leiba kätte, aitis nenda neid toita, liati kallil aial. Sured honed ollid kehrajaid ja kuddujaid täis, agga Lisole sai önneks, et kunningas isse tedda omma prouale olli kiitnud, tedda juhhatati